

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **H. Y.**, zastoupená JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem Bartošova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 56 Az 351/2006, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2006, č.j. OAM-1106/VL-10-04-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 6. 2007, č. j. 56 Az 351/2006 – 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 11. 2006, č.j. OAM-1106/VL-10-04-2006. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

V odůvodnění svého rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 11. 2006, č.j. OAM-1106/VL-10-04-2006, dospěl krajský soud k totožnému závěru jako žalovaný, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že byla vystavena pronásledování ve smyslu zákona o azylu, nebo že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, kvůli které by bylo možno udělit doplňkovou ochranu ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobkyně uváděla obavy ze souseda, kterému její dnes již zemřelý manžel při nehodě, kterou nezavinil, usmrtil dítě. V roce 1993 ji tento soused bodl nožem, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody. Příbuzní či známí dotyčného souseda v roce 2003 zbili jejího syna, žalobkyně se obrátila na policii pouze jedenkrát, a protože policista po ní chtěl peníze, věc již dále

neřešila. V doplnění žaloby po lhůtě k jejímu podání zaslala žalobkyně krajskému soudu doklady svědčící o jejím zdravotním stavu, krajský soud ovšem vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Správní orgán postupoval správně, když poté, co neshledal podmínky stanovené v § 12 zvažoval, zda by nebylo možno udělit humanitární azyl, ale důvody hodné zvláštního zřetele neshledal.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti argumentuje důvodem obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné, neboť krajský soud se odmítl zabývat lékařskými zprávami a psychologickou zprávou, které předložila. Nesouhlasí s odůvodněním soudu, že soud vychází ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, její zdravotní problémy jsou dlouhodobé a byly přítomny i v době rozhodování správního orgánu.

Dle stěžovatelky se za původce pronásledování nebo vážné újmy podle článku 6 Směrnice Rady 2004/83/ES považují i nestátní původci, pokud orgány státu včetně mezinárodních organizací nejsou schopni nebo ochotni poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou. Je sice pravda, že soused byl za útok na stěžovatelku odsouzen, ale nebyl potrestán za výhrůžky, psychické týrání a jiné fyzické ataky na rodinu stěžovatelky, neboť policie požadovala finanční „kompenzaci“, z čehož stěžovatelka dovozuje, že správní orgán se nedostatečně vypořádal ve správním aktu s možným pronásledováním a ohrožením vážnou újmou ze strany nestátních subjektů.

V kasační stížnosti je odkazováno na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2005, č. j. 1 Azs 117/2004 - 44 a stěžovatelka uvádí, že se skutečně domáhala ochrany ze strany policie, neměla však finanční prostředky, krajský soud pochybil pokud za skutečné

domáhání se ochrany nepovažoval pouze jedinou návštěvu policie, která nebyla dle stěžovatelky schopna jí pomoci a poskytnout ochranu.

Stěžovatelka namítá, že správní orgán pochybil ve svém rozhodnutí o nepřiznání doplňkové ochrany, kdy nedostatečně posoudil vážnou újmu, která ji hrozí, pokud by se musela vrátit zpět do země původu.

Kasační stížnost dále obsahuje výtku, že správní orgán nedostatečně odůvodnil rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu, stěžovatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2004, č. j. 6 Azs 92/2004.

Stěžovatelka se domnívá, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje její vlastní zájmy a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

K otázce, kdy je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.

K možnosti udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu na základě volného správního uvážení správního orgánu se Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozsudcích ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, nebo ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 - 72, www.nssoud.cz, ke zdravotním problémům jakožto důvodům pro poskytnutí humanitárního azylu se Nejvyšší správní soud vyjádřil taktéž v řadě svých rozsudků, např. v rozsudku č. j. 3 Azs 226/2005 - 68 ze dne 18. 10. 2005, stejně tak jako k otázce povinnosti stěžovatelky uvést skutečnosti a důvody, pro které o azyl žádá, již e správním řízení (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003 - 61).

Pokud jde o důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, Nejvyšší správní soud se již touto otázkou zabýval v řadě rozhodnutí, namátkou lze uvést např. rozsudek ze dne 13. 9. 2007, č. j. 4 Azs 45/2007 - 52.

Stran namítaného pronásledování stěžovatelky, kdy za původce pronásledování se považují i nestátní osoby – soukromé osoby, je nutno odkázat na judikaturu zdejšího soudu, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či rozsudek ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37, www.nssoud.cz. Irelevancí vyhrožování a pronásledování ze strany soukromých osob jako důvodu pro udělení azylu, za situace, kdy stěžovatelka nevyužila možnosti obrátit se s žádostí o pomoc na jiné státní orgány ve vlasti, a to včetně nadřízených orgánů policie, se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval v řadě svých rozhodnutí, například v rozsudku ze dne 28. 11. 2003, č. j. 4 Azs 24/2003 - 68, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 14. 6. 2006, č. j. 3 Azs 208/2005 - 50, www.nssoud.cz. Domnívá-li se stěžovatelka, že ji státní orgány v zemi původu nejsou schopny před takovým jednáním soukromých osob ochránit, Nejvyšší správní soud konstatuje, že podobnými či totožnými námitkami se již ve svých rozhodnutích náležitě zabýval, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, www.nssoud.cz.

Stížní námitka ohledně pochybení krajského soudu a správního orgánu ve vztahu ke směrnici Rady ES č. 2000/83/ES je nepřípustná podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatelka tento důvod neuplatnila v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ačkoliv tak učinit mohla. Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena soudem zástupkyně advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu však do dne jeho rozhodnutí nebylo prokázáno, že v daném případě proběhla první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, proto o odměně advokátky za zastupování v řízení o této kasační stížnosti nerozhodoval.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu